

[Poul Møller.]

bineres med folkepensionen, og som her efter giver dem, der ikke er fyldt 57, lejlighed til at deltage i denne aldersomsopsparring.

Selvpensionisterne og de, der lever af deres formue, vil få dækning, og de vil få nogen lettelse samtidig for præmier på andre områder og også en vis lettelse i den beskattning, der finder sted af renteindtægten, for så vidt de pågældende er fyldt 67 år.

Vi har arbejdet stærkt for, at formueskatten skulle blive lempet væsentligt, men vi stødte på en efter min opfattelse uigennemtrængelig mur, og vi kunne kun nå frem til det resultat, at ældre folk med beskedne formuer, som de skal leve af, får en lettelse i beskattningen af deres renteindkomst, men også det er vel værd at tage med, og det betyder naturligvis ikke, at vi ikke fortsat kan arbejde for en lempelse af formuebeskattningen.

Vi er stort set tilfreds med det, der her er nået, men vi vil altså fortsætte arbejdet med at videreføre skattelovgivningen i de rammer, som fører til, at opsparingen sikres de bedste mulige vilkår i Danmark. Målet er nemlig at skabe sådanne vilkår, at det kan betale sig at spare og ikke at bruge. Derved opstår nemlig den bedste mulighed for bekæmpelse af inflationstendenser og samtidig en mulighed for, at man kan sikre sig en uafhængighed, en frihed, en modstandskraft, som ikke er til stede hos dem, der bruger alt, hvad de tjener.

Summen af disse indgreb skulle give mulighed for at sikre landet en afbalanceret økonomi. Tiden vil vise, om det, der er nået, er nok. Det kommer an på den enkeltes adfærd. Hvis man ikke vil anvende opsparingsordningerne, men vil bruge, så er det ikke nok, det, der her sker. Eller hvis vi ikke er blevet kloge af skade, når vi om nogle måneder på ny starter den vilde jagt om højere indkomster, ja, så er det heller ikke nok. Eller hvis regeringen ikke opfylder de løfter, den har givet om at holde det offentlige forbrug nede og undlade at igangsætte arbejde, der ikke er arbejdskraft til, ja, så er det heller ikke nok. Det kommer altså an på borgerne, på organisationerne, på regeringen og på det høje ting, om ofrene skal være forgæves, eller om vi denne gang er blevet klogere og alvorligt

lægger os i selen for at styrke vor økonomi, inden vi skal ind i fællesmarkedet. Tager ingen ved lære, er der kun tilbage den straf, som vil ramme os selv så tungt, når vor konkurrenceevne varigt er sat over styr.

Den skattereform, der som anden del af forliget skal gennemføres til næste år, afhænger også af den lære, vi har draget af de forsømmelser, der er sket. Der er intet fata morgana i disse skattelettelser. De er der, og de vil være der, hvis de foranstaltninger, der nu iværksættes, bliver fulgt op og gennemføres efter deres hensigt. Denne skattenedsættelse kan kun fraviges, hvis alle de fire partier, som har indgået forliget, er enige om det. Det er i det enkelte partis hånd at fastholde denne skattepolitik gennemførelse, hvis det enkelte parti skønner, at det økonomisk er forsvarligt til næste forår at gennemføre denne skattenedsættelse. Der skal meget stærke grunde til for at overbevise min gruppe om, at den skattereform, vi nu er enige om, bør fraviges næste forår. Vi er overbevist om, at hvis statens finanser og hvis dens bygge- og anlægspolitik lægges fornuftigt til rette, vil der inden for statsbudgettet, ikke mindst i 1963-64, være en bred margen i de almindelige indtægtslove til værn mod for store forbrugsudvidelser, og så behøver vi ikke at frygte for, at det, vi er enedes om, ikke bliver en realitet.

Af de værdifulde træk, der kan gennemføres og bliver gennemført, hvis alt går, som vi håber og ønsker fra 1963-64, vil jeg gerne først pege på problemet landbrugets ejendomsskatter. En gammel strid her i tinget nærmer sig nu sin afslutning. Spørgsmålet om at lægge skat på produktionsmidlet jorden, dér, hvor jorden er produktionsmiddel, er nu ved at blive afgjort, ikke ud fra de geogistiske synspunkter, men ud fra det synspunkt, at det produktionsmiddel, der indgår som grundlag for et af landets største erhverv, ikke skal være skatteobjekt i fremtiden. Amtsskatterne bliver stadig reduceret, og statens ejendomsskatter på landbruget forsvinder; de kommunale ejendomsskatter på landbrugsjord nedsættes dér, hvor de er højest. Hermed kan vi naturligvis kun være tilfredse, fordi det er en strid, vi har deltaget i, hvor venstre og vi gennem årene gang på gang har sagt, at vi må nå frem til, at produk-